

На свършването на тая година, ний бѣхми на 1826, чюхми една вечерь, у прустѣтъ, единъ шюмъ не толкось потаенъ отъ много хора, които вървѣхж. Ушитѣ ни бѣхж станжли твърдѣ способни да распознаватъ сѣкакъвъ видъ шюмъ. Отварятъ се едни врата; ний познаваме, че тѣ сж вратата на адвокатинѣтъ Солера; едни други, тѣ сж на Фортини. Мѣжду много гласове, които говорѣхжт ниско, ний различяваме гласѣтъ на полицейскиятъ директоръ.

« Що е туй? Прѣгледванье толкось късно! И зацо?»

Нъ не се забавихж да излѣзхжт пакъ у прустѣтъ. Чюхми приятелскиятъ гласъ на добриятъ Фортини: *« Азъ замаяхъ! да прощавате, слѣзте, забравихъ единъ молитвеникъ. »*

Той се затичя бържѣ да земе тая книга, послѣ се сбра съсъ другитѣ. Вратата на сълбата се отвори хж, и чюхми стѣпкитѣ имъ до край. Разбрахми, че и двамата бѣхж честити да се освободѣхжт; и макаръ да ни бѣше жялно дѣто не можяхми да ги послѣдуваме, зарадувахми се за туй.

Да ли освободяването на тия двамата другари не прѣдказуваме нищо за насъ? Какъ биваше да излѣзатъ тѣ, които бѣхж отеждени като насъ, единътъ за двадесетъ години а другиятъ за петнадесетъ, и за насъ да нѣма сжщата прошка, за насъ и за много други?

Дѣто ще рече, че сж мислили за по виновни ония, които задържяхж ли? Или може да имахж намѣрение да ги освободѣхжт спчкитѣ, и по двамали наведи хж? Може сѣки мѣсець ли? Или на сѣки два или три мѣсеца ли?